

стиръ, на име Иосифъ Соколски. Този човѣкъ билъ здравенякъ, балкански соколъ, добъръ българинъ, ала много простъ и неразвитъ духовникъ. Него го подлъгали, завели го чакъ въ Римъ при папата и тамъ го направили католишки владика. Като се върналъ въ Цариградъ, той поискалъ да стане екзархъ на българитѣ подъ властѣта на католицитѣ. Много католици въ България се зарадвали и почнали да се събиратъ около Иосифа Соколски. За народа и неговата православна вѣра имало опасностъ.

Това като видѣлъ дѣдо Славейковъ, рѣшилъ се да откраднѣ Иосифа Соколски и да развали католишкото гнѣздо.

Единъ день той отишълъ въ къщата на Иосифа Соколски. Заварилъ го съблѣченъ.

— Дѣдо Иосифе, дума му Славейковъ, не си ли уморенъ отъ работа? Хайде облѣчи се, че да идемъ да се поразходимъ, защото и азъ съмъ уморенъ.

— Добрѣ, казалъ Соколски, навлѣкълъ си расото и тръгналъ слѣдъ Славейкова.

Но намѣсто да идатъ нагорѣ надъ града, по хубавитѣ градини, Славейковъ го повелъ къмъ морето, дѣто спиратъ параходитѣ.

Соколски пита:

— Защо отиваме къмъ морето, да идемъ по баиритѣ.

— Не, дума Славейковъ. Ела да идемъ първо при морето, че имамъ една важна работа, а сетнѣ ще идемъ по баиритѣ.

Слѣзали долу на пристанището. Единъ много хубавъ руски корабъ стои до скелята.

— А бе, дѣдо Иосифе, я да идемъ да видимъ тоя руски корабъ. Московцитѣ сж добри хора, наши